

[Poul Schlüter.]

skud, den forhøjede benzinafgift og vægtafgift.

Folkepensionsbidraget holdt uden for skatteloftet.

2½ pct.s afgiften på hussalg.

En forhøjelse af cigaretafgiften og spiritusafgiften.

Særlig indkomstskat sat op fra 40 til 50 pct.

Særlig indkomstskat på ekspropriationserstatninger.

Momsrefusionen ophævet for boliger over 100 m².

Forhøjet arveafgift.

Afskaffelse af varelagerafskrivninger.

Beskatning af pensionsordninger.

Og i morgen kommer det næste: momsrefusionen, der ophæves helt og holdent og giver et nyt stort provenue for statskassen. Der kommer nye boligskatter, og hvad sker til efteråret? Formueskatten har man lovet SF at sætte i vejret. Selskabsskatten har man lovet SF at sætte i vejret.

Der kommer vel på en eller anden måde også en begrænsning af rentefradraget. Men hvordan? Vi havde en debat om det i går, og vi fik for et par dage siden udvalgsbetænkningen om denne sag. Efter min mening var den betænkning en skandale.

Der står intet konkret og præcist om, hvad der er aftalt mellem S og SF. Jeg synes, det er fantastisk, at finansministeren har ladet sig binde til at gennemføre et arrangement på dette område om rentefradragene, uden at han i dag kan redegøre bare antydningvis for, på hvilken facon det skal være. Alle skatteeksperter har frarådet og siger, at det ikke bliver til at leve med i praksis.

Men regeringen har åbenbart levet ubekymret, og den har også skaffet sig mange nye indtægter. Grunden til, at regeringen lever ubekymret i dette øjeblik, er raffineret. Inflationen og prisstigningerne har i dag forbløffende virkninger på statens økonomi. Netop i går fik finansudvalget et nyt bilag fra økonomiministeren, og dette bilag skal man lægge meget mærke til. Det viser, at udgifterne ud over finanslovens pris- og lønstigningsreserve nu gøres op til yderligere ca. 1.150.000.000 kr. Hertil svarer nye indtægter for staten, hvor kildeskatten ud over det oprindelige skøn, da finansloven blev

vedtaget, vil give et plus på 800 mill. kr. og afgiftsprovenu et plus på 500 mill. kr. Det er i alt 1.300 mill. kr. i nye indtægter. Hvad bliver så resultatet? Resultatet af den hastige inflation og prisstigning bliver alt andet lige, at staten får et øget kasseoverskud på omkring 150 mill. kr.

Det illustrerer to ting. For det første, at kasseoverskuddet ikke længere er en ægte målestok for, om der føres en stram finanspolitik. For det andet, at vi nu har nået et historisk vendepunkt, hvor på grund af det høje skatte- og afgiftsniveau økonomiminister Per Hækkerup er den første, som kan konstatere i år, at prisstigninger giver overskud for staten. Jo mere inflation, des større kasseoverskud. Dette er økonomisk set den rene utugt.

Prisstigningerne har selvfølgelig til dels indenlandske årsager. Underskuddet på betalingsbalancen har det også. Årsagerne er de samme. For det første for høje offentlige udgifter, for det andet — og det hænger sammen — for høje skatter.

Betalingsbalanceudviklingen er rystende og bør ryste regeringen. Vi oplever en voldsom stigningstakt på trods af EF-fordelene, som regeringen har formøblet. I januar kvartal så vi, at betalingsbalancens løbende poster viste et minus på 960 mill. kr. over for i fjor et minus på kun 305 millioner kr., til trods for at landbrugsstøtten fra fonden i Bruxelles i det kvartal tilførte os 350 mill. kr. Ifølge økonomisk råds formandskabs opgørelse er skattetrykket, altså skatternes og afgifternes andel i bruttofaktorindkomsten, 48 pct. i 1971, 50,5 pct. i 1972 og bliver formentlig 52 pct. i 1973. Hvad har statsministeren tænkt sig skattetrykket skal være i 1974?

Regeringens økonomiske politik er brudt sammen. Den er det for landet som helhed, men den er det også med sine virkninger for hver enkelt almindelig familie, og så er endda den samlede regning for regeringens politik endnu ikke udskrevet til befolkningen. Det hele bunder i, at regeringen lever på en forkert filosofi, som om vi var i 1950- eller 1960-erne, hvor udgifterne og skatterne trods alt var så moderate, at de kunne bære en fortsat automatisk og gradvis stigning.

Da den borgerlige regering havde arbejdet i tre år, var den dog nået frem til at etablere en balance i stigningstakten mellem befolk-